

Fran Littlewood

Uimitoarea Grace Adams

Traducere din limba engleză și note de
Camelia Ghioc

Acum

Lui Grace îi e cald. Soarele încinge acoperișul mașinii ca o răsuflare fierbinte, dar nu e doar atât. E senzația că a luat foc din senin pe dinăuntru. Un fir de transpirație îi trasează lent între sâni un S care îi dă mâncărimi și îi vine să își bage mâna pe sub bluză ca să îl șteargă. Însă e ambuteiaj, iar ea e blocată din toate părțile și mai e și bărbatul din Audi, cu geamul lângă al ei. Se holbează la ea de parcă ar fi divertismentul de care are nevoie în situația asta. Du-te naibii, îi zice ea în gând. Du-te naibii, du-te naibii, du-te naibii.

— Dacă azi ți se pare prea cald afară, conform celui mai recent raport al experților de la organizația Autonomy, de acum va fi din ce în ce mai cald... spune femeia de la radio.

Grace turează motorul să nu o mai audă și ochii îi cad pe ceasul de pe bord: 12:23. Oare merge bine? Se uită la telefonul aflat pe scaunul de alături. La naiba. A întârziat. Mult. Are de luat de la cofetărie tortul cu tema *Insula iubirii*, cel făcut la comandă. Cel pe care nu și-l poate permite, dar în care își pune toate speranțele. Unu, doi, trei, patru... Începe inutila numărătoare a terapiei CBT — cea pe care și-o amintește vag de la cursul online pe care l-a

abandonat după primele câteva ședințe —, apoi inspiră profund pe nas. Acum i se lipesc și blugii de coapse. Grace răsuște gurile de ventilație, apoi mai apasă o dată cu degetul butonul de la aerul condiționat, despre care știe că nu merge. Materialul sintetic ieftin o încinge și mai rău și își îndepărtează genunchii cât îi permite spațiul, încercând să permită trecerea aerului inexistent printre picioare.

Pe scaunul de alături, telefonul începe să sune, iar ea tresare. Lotte? Se gândește automat că s-ar putea să fie ea. Însă chiar din momentul în care se apleacă să se uite, știe deja. Are parte în schimb de șocul unui chip fălcos care se încruntă la ea din ecran și îi trebuie o clipă să se recunoască și să își dea seama că iar încearcă să o sune Cate pe FaceTime. Grace se face mică, lipită de portieră. Nu vrea să răspundă și, cu toate că e aproape sigură că nu poate fi văzută — Lotte a râs de ea de o mie de ori pe tema asta —, tot are senzația că sora ei o privește. Grace știe deja ce vrea să îi spună Cate: în ultimele două săptămâni i-a vomitat în mesagerie un torent de mesaje, care, nu știe cum, dar reușesc să fie în același timp pline de compasiune și acuzatoare. *M-a sunat mama să-mi spună că încearcă să dea de tine, Grace. E îngrijorată din cauza ta. La fel și tata. Sincer, nu e deloc corect să îi... Știi ce? Sună-mă să-mi dai de știre că ești bine. Mă rog, nu bine, dar... Suntem îngrijorați cu toții pentru tine...*

În spatele ei urlă un claxon și se răsuște în scaun. De parcă i-ar fi adresat ei. Traficul e bară la bară, numai mașini în spatele ei cât vede cu ochii pe strada îngustă care merge de la poalele Muswell Hill până la Emirates Stadium. Genul de drum mai potrivit pentru un sătuc adormit sau pentru Evul Mediu, dar care e blocat haotic cu dube, și autobuze, și mașini de curierat, și SUV-uri.

— Pe bune? Întreabă ea în mașina goală. Pe bune, idio-tule? Și cam ce ai vrea să facem?

Mașina se strânge tot mai tare în jurul ei și simte miros de plastic ars. Cum de nu se mai mișcă odată? Statul așa, nemișcată, o duce cu gândul la ceva — o carte, un serial, un scenariu... Nu reușește să-și amintească. În ultima vreme, abia reușește să-și aducă aminte cum o cheamă. Pleoștită în scaun, încearcă să enumere în minte lucrurile pe care nu a reușit să și le amintească în ultimul timp. Dar bineînțeles că nu poate. Ar fi aproape amuzant dacă nu ar fi înspăimântător. De parcă o parte din creier i-a căzut pe undeva când nu era atentă.

Telefonul începe să sune din nou și cineva se lasă cu totul pe claxon. Bărbatul de alături se holbează în continuare la ea, mașina încinsă... și acum ceva bâzâie aici, captiv împreună cu ea. O muscă neagră și grasă zumzăie pe geam. Pe tâmpile îi țâșnește transpirația și se pocnește singură, fiindcă musca plonjează acum direct spre ea, ricoșând frenetic din toți pereții mașinii.

Deodată, în luneta mașinii din față apare un chip. O fetiță ce strânge în mână o păpușă soioasă se uită țintă la Grace, fără să zâmbească. Aude ritmul sughițat al melodiei de la radio, simte până în oase trepidația picamerului de la lucrările ce au loc pe drum, mai în față. Iar acum musca e pe obrazul ei, pe braț, în părul ei, și nimic nu se mișcă în trafic și timpul merge înainte în salturi, în unități care nu sunt ce trebuie, iar ea nu poate să întârzie, nu azi, e pur și simplu exclus.

Și gata. S-a săturat.

Gâtul lui Grace e inundat de gaze de eșapament mize-rabile când coboară din mașină cu telefonul în mână, îndesându-și în buzunarul de la spate al blugilor cardul

bancar și o bancnotă de douăzeci de lire. E tot ce îi trebuie. Nu vrea să își care geanta după ea pe căldura asta — și așa nu e îmbrăcată adecvat: blugi prea strâmți în care simte că i se topesc picioarele. Grace trănțește portiera, îndreaptă brelocul spre mașină și — *bi-bip* — portierele sunt încuiate. Pleacă, alegând o cale de-a lungul liniilor albe de pe mijlocul șoselei, când aude un strigăt în spatele ei.

— Alo, drăguță. Drăguță! Unde crezi că pleci?

Se oprește și se întoarce.

E bărbatul din Audi. Și-a coborât geamul și a ridicat vocea ca să acopere urletul claxoanelor ce încep să sune. Percepe amenințarea în pulsația motoarelor care o înconjoară, în peisajul sonor furios, atonal, dar are senzația bizară că se află undeva dincolo de ea, că e separată de ea.

— Doar n-ai de gând... urlă de-acum bărbatul, gesticulând isteric, încât îi vede petele de transpirație de la sub-suori. Întoarce-te în mașină! Nu poți s-o lași aici!

Grace îi zâmbește și simte pe limbă gustul fierbințelii metalice emanate de mașinile înghesuite unele în altele în jurul ei. Îi zâmbește doar cu gura, nu și cu ochii.

— Problema ta, șoptește ea.

Cu patru luni în urmă

Școala Northmere Park
Londra N8 6TJ
nps@haringey.sch.uk

Dragă părinte sau aparținător legal al lui Lotte Adams Kerr,

Ne-a atras atenția faptul că prezența lui Lotte la cursuri a scăzut sub 70 la sută în acest trimestru și că multe dintre aceste absențe sunt nemotivate. Procentul e semnificativ sub limita impusă de Oficiul pentru Standarde în Educație și precizată în convenția încheiată între școala noastră și părinte, motiv pentru care acest fapt e deosebit de problematic.

La acest nivel îngrijorător, absenteismul lui Lotte va avea un impact grav asupra educației și realizărilor ei. După cum știți, studiile arată că pentru fiecare nouăsprezece zile de școală pierdute, un elev se poate aștepta ca rezultatele sale pentru Certificatul General de Educație Secundară să scadă cu un nivel.

Dorim să vă cerem să contactați școala pentru a programa urgent o întâlnire cu mediatorul lui Lotte, precum și cu șeful lor de an, pentru a discuta cât mai repede posibil această situație. Deocamdată nu a fost implicată nicio autoritate externă. Însă

vă atragem atenția că e de datoria noastră să raportăm forurilor superioare absențele repetate sau prelungite ale oricărui elev.

Cu respect,
John Power, Director

Sprijinită de blatul din bucătărie, Grace citește scrisoarea de două ori și tot nu reușește să o proceseze. Se încruntă, verifică plicul. Nu poate decât să presupună că a avut loc vreo eroare administrativă, că au trimis scrisoarea cui nu trebuia. Chiar și așa, își simte plămânii apăsați de coaste, de parcă nu reușește să și-i umple ca lumea cu aer.

— Lotte! strigă.

Știe însă că fiica ei e la ea în cameră, cu căștile pe urechi, că nu are cum să o audă. Se uită la laptopul ei, aflat pe masă. Pe ecran e deschis romanul japonez siropos pe care tocmai îl traduce — sau, mai degrabă, pe care tocmai *nu* îl traduce. Nici nu vrea să se gândească la cât de mult a depășit termenul-limită. Nici nu vrea să se gândească la ce se va întâmpla dacă nu își bagă mințile în cap și nu se apucă serios de lucru, fiindcă nu își permite să strice relația cu agenția de traduceri. Serios vorbind. Suma ridicolă pe care o câștigă la cealaltă slujbă — slujba luată ca să aibă motiv să iasă din casă, unde predă franceza la școala primară Stanhope unor copii apatici sub doisprezece ani — abia dacă i-ar ajunge să plătească factura la gaze.

Grace își ia telefonul de pe blat și, fiindcă așa se face acum, îi trimite un mesaj fiicei ei, care se află la mai puțin de zece metri de ea, cu un etaj mai sus, separate de doar vreo doi pereți. Așteaptă. Nimic.

— Lotte! încearcă din nou, de data asta mai tare, și simte în piept cunoscuta senzație de usturime produsă de iritare.

Apoi mototoleşte scrisoarea și o azvârle cu putere în celălalt capăt al camerei, către grămada de gunoi adunată în jurul coșului care dă pe-afară.

Grace bate la ușă, dar intră în cameră fără să aștepte un răspuns. Lotte stă pe pat și trântește imediat capacul laptopului. Expresia de pe chipul ei e concomitent ostilă și vulnerabilă. Și-a vopsit iar părul în roz și îi stă grozav de bine culoarea aceea, ca de vată de zahăr, iar Grace e izbită de cât de frumoasă s-a făcut, fiica ei perfectă și rebelă. De faptul că, dacă ar putea, ar sta acolo o veșnicie, sorbind-o din ochi. E îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză verde care, la drept vorbind, e mai degrabă un bandaj ce abia îi acoperă sânii. Sânii aceia fără sutien, ținuți în sus ca de magie. *Nu ți-e frig?* îi vine lui Grace să o întrebe. Fiindcă a devenit un clișeu. A devenit propria ei mamă.

— Ce vrei? întrebă Lotte ridicându-și casca de pe o ureche. Am treabă.

Iar Grace își dă seama că se străduiește din toate puterile să păstreze un ton aflat încă la limita politeții. Mă rog, la limita aflată mai nou foarte jos a „politeții” reciproc acceptate.

Grace dă să răspundă, dar se vede nevoită să se oprească, fiindcă deodată simte că s-ar putea să nu reușească să rostească cuvintele fără să-i scape vocea de sub control. Aruncă o privire prin cameră, ca și cum ar căuta indicii. Mirosul de miere și transpirație al hainelor murdare, o plantă răsturnată care și-a vărsat aproape tot pământul sub fereastră. Afișele de pe pereți cu fata din *Stranger Things*, tipul din *Sherlock*, *matrioșka* viu colorată din mijlocul raftului cu cărți, o încălceală de cercei rotunzi și micul Buddha de alamă de pe noptieră. Minteia lui Grace alunecă de la un obiect la altul de parcă vreunul

dintre ele ar deține răspunsul la întrebarea unde a dispărut copilul ei. La întrebarea cine e persoana asta nouă și străină.

— Ce vrei? întreabă din nou Lotte, fără să mai încerce să-și ascundă nerăbdarea.

Apoi, ca pentru ea:

— Pe bune?

Cuvântul o enervează pe Grace, doar puțin, dar lasă de la ea și își privește copilul direct în ochi. Au aceiași ochi, știe bine: le zice toată lumea. Aceiași ochi de un albastru închis, adânciți în orbite. Ochi care pot distruge un om, zicea Ben.

— Am primit o scrisoare de la școală și nu are nicio noimă, spune Grace.

2002

Așezată la măsuța ei pliantă, cu pixurile frumos aliniate, se întreabă de ce naiba a venit. Emoțiile îi strâng stomacul și se simte de parcă ar fi din nou la facultate. Douăzeci și opt de ani, și parcă are iar optsprezece. Deasupra scenei e atârnat un banner din PVC, un fundal galben, presărat cu ilustrații schițate ale unor obiective de referință globale — turnul Eiffel, Taj Mahalul, catedrala Sfântul Vasile din Moscova — și cu litere verzi, groase, cuvintele „Poliglotul anului 2002“. O convenție a tocilarilor, așa îi zice Marc — îi *zicea*, s-a corectat Grace, fiindcă acum Marc aparține trecutului; nu mai sunt împreună.

— Cred că ai să descoperi că e o convenție a *geniilor*, îi spusese ea, lipind pe frigider formularul de înscriere și ridicând degetul mijlociu, tot cu spatele la el.

Câteva scaune mai încolo îl vede pe bărbatul în pulover negru cu găuri la încheieturi, pe care îl remarcase la înscriere. E mai tânăr ca ea, presupune, poate cu vreo doi ani. Dar e singura persoană normală de acolo. Chiar atunci, el se apleacă spre ea de parcă gândurile i-ar fi scăpat cumva din lăcașul minții.

— Nu te supăra, salut...

Văzut de aproape, are obraji extraordinar de scobiți și o mandibulă în formă de L; ai putea măsura un unghi de 90 de grade cu ea. Părul îi pleacă în mai multe direcții deodată, dar ochii lui căprui sunt fixați pe ea.

— Ai cumva un pix? o întreabă.

Grace se uită în jos, la abundența de pe masa ei pli-antă și o clipă se întreabă dacă glumește. Are pixuri albastre, negre și roșii, un set de markere și trei creioane HB. Brusc, se simte ca o tocilară ridicolă.

— Așa se pare, îi răspunde. Servește-te.

El îi zâmbeste, se întinde mai tare peste scaune și îi studiază masa. O face pe îndelete, meticulos și ea are din nou impresia că face mișto de ea.

— Am să aleg Bicul albastru, decide el în cele din urmă.

— Clasic.

Îl ia de pe masă și i-l întinde.

— Aprob.

El începe să râdă și îi mulțumește. Apoi bate cu pixul în palmă de două ori, de parcă îl încearcă. Are degete frumoase, observă Grace. Lungi, cu unghii pătrate, tăiate scurt.

Se lasă pe spătarul scaunului și se apleacă imediat în față, de parcă l-ar fi înțepat ceva în spate.

— Apropo, eu sunt Ben.

— Grace.

Simte cum i se ridică sângele în obraji când își rostește numele.

O salvează țiuitul microfoniei de la sistemul de sunet. Pe scenă a urcat acum un bărbat care își face de lucru cu microfonul. E foarte bronzat, îmbrăcat în costum de in și arată de parcă ar fi ieșit din cartea *Un an în Provence*. Bate în microfon o dată, de două ori și își drege glasul.

— Bun-venit tuturor, spune bărbatul și își lipește palmele a rugăciune. Și felicitări că ați ajuns până în această etapă. Mă numesc David Turner, iar *voi* sunteți printre cei mai buni lingviști din țară.

Grace îi aruncă o privire bărbatului în pulover negru. Acesta ridică puțin din sprâncene; îi răspunde căscând ochii exagerat.

— ...ceea ce înseamnă că ați fost selectați pe baza valorii înregistrărilor voastre video și nu mă feresc să vă spun că standardul din anul acesta e *extrem* de înalt. Avem aici participanți cu vârste de la douăzeci și trei la șaptezeci și patru de ani și din toate colțurile Regatului Unit, fapt care, cred că suntem cu toții de acord, e fantastic. Bun, deci în această dimineață vor avea loc discuții introductive și avem pregătiți și o serie de invitați incredibil de interesanți care vor susține prelegeri. Dar adevărata distracție începe după-amiază!

Își aruncă pumnul în sus și în încăpere se aud răsete răzlețe.

— Știu că toți suntem nerăbdători să-i dăm drumul, așa că nu îmi mai rămâne decât să vă urez...

Se oprește și face cu ochiul. Grace îl vede clar că face cu ochiul.

— ...*bonne chance, buena suerte, viel erfolg, udachi, held og lykke*¹ et cetera, et cetera, et cetera!

Grace se întoarce spre bărbatul în pulover negru și îi face teatral cu ochiul.

— Succes! îi urează.

— Și ție.

Îi face și el cu ochiul, cu o expresie serioasă.

---

¹ Succes (în fr., sp., germ., ucraineană, daneză, în orig.).

Prânzul se servește la cantină. E vacanță și campusul e straniu de gol. Lui Grace nu îi e foame, dar alege un cartof umplut cât o cărămidă și niște salată muribundă, apoi o așteaptă pe femeia aflată la coadă în spatele ei ca să aibă cu cine sta la masă. În scurt timp, sunt înconjurate la masa lor de... ce să mai... *tocilari*. Discuția virează spre conjugări și chirilice și klingoniană, iar ea nu se poate abține să nu soarbă fiecare cuvințel. E pierdută în lingvistică, dar chiar și așa e conștientă că, din când în când, bărbatul în pulover negru cu găuri în mâneci se uită spre ea din cealaltă parte a cantinei.

După-amiaza trece într-un iureș amețitor de dueluri lingvistice și ea e în elementul ei — rupe tot. Le dă clasă tuturor în franceză, spaniolă, japoneză, rusă, olandeză. Au probe de pronunție contracronometru — lectura la prima vedere a o sută de expresii în zece minute, traducere simultană și dezbateră critică a unor întrebări la prima vedere, la care au doar șaiszeci de secunde să răspundă. Încearcă toți să învețe limba română într-o oră. Grace a dispărut și creierul ei, trupul ei canalizează cuvintele. A învățat și a tot învățat pentru acest moment. Și-a dedicat proverbialele zece mii de ore pentru a stăpâni aceste limbi, dar pentru ea e ușor. E ca și cum cuvintele, propozițiile, structurile lingvistice erau acolo dintotdeauna, ascunse în cortexul ei cerebral și ea nu trebuia decât să le excaveze. Presupune că și ceilalți concurenți simt același lucru, fiindcă bărbatul în costum de in — David — are dreptate: toți sunt competitori aprigi. De trei ani încoace, a fost cât pe ce să se înscrie în fiecare an la concurs, dar de fiecare dată a oprit-o ceva, senzația că poate nu era suficient de bună. Anul trecut a completat chiar și formularul, dar până la urmă nu l-a trimis. Acum, că e aici, nu-i vine să creadă

că s-a descurajat singură să vină până acum. Și deodată, asta își dorește. Își dorește mai mult decât orice să câștige.

Când ajunge la barul sindicatului studenților, unde se va ține ceremonia de premiere, el e deja acolo. Miroase a fum stătut și dezinfectant și, precum câinele lui Pavlov, lui Grace i se face imediat poftă de ceva de băut. Ezită la intrare și bărbatul, Ben, îi face semn să vină lângă el și se dă mai încolo să îi facă loc să se așeze. Apoi scoate din buzunar pixul ei albastru și i-l dă.

— Mulțumesc, spune. Talismanul meu secret. *Le Bic bleu*¹...

— Ha! Sper că a avut efect.

Pixul e cald de la mâna lui și ei îi vine deodată să și-l lipească de față, să inhaleze locul atins de degetele lui.

Pe masă e vin și ea își umple paharul, apoi îi întinde lui sticla.

— Am senzația că ar trebui să bem *snakebite & black*.

— Absolut de acord. Sau poșircă de bere germană caldă.

Mesele din jurul lor încep să se umple. Îi face cu mâna consultantei de recrutări de la Cambridge, cu care a stat la masă la prânz. David Turner se instalează în fața încăperii, iar pe bar, în spatele lui, se află un trofeu argintiu.

— Și? Cum te-ai descurcat? întrebă Ben.

— Binișor, cred. Tu?

— Mda.

Dă din cap.

— *Mda?* repetă ea râzând. Ce înseamnă „mda“?

— *A-șaaaaa...* suntem puțin în întârziere, deci să începem.

David Turner ridică vocea să acopere zgomotul discuțiilor.

---

¹ Bicul albastru (în fr., în orig.).

— Vă mulțumesc din nou tuturor pentru participare. Îmi face mare plăcere să vă spun...

Încearcă să se concentreze la anunț, dar Grace e sigură că simte privirea fierbinte a lui Ben pe obrazul ei. Așa, aproape de el, îi simte și mirosul. Un miros natural, alb, care o face să se gândească la iarnă.

— ...așa că o să trec direct la subiect, cu ocupantul locului trei.

David Turner își pune palmele streășină la ochi și se uită prin încăperea. Acum i-a atras atenția. Grace rămâne nemișcată.

— Ariel Jones, unde ești?

Aplaudă amândoi întorși spre capătul încăperii, unde bărbatul subțirel cu o mustață nepotrivită își acceptă premiul și poate că de vină e vinul care i s-a urcat direct la cap, dar are senzația bizară că a mai trăit odată acest moment.

— ...iar pe locul doi, cu un scor de o sută șaiszeci și trei, câștigătorul unui card-cadou de o sută de lire de la librăriile Foyle...

David Turner își consultă foaia.

— ...e Ben Kerr. Bravo!

Bărbatul în pulover negru se ridică aruncându-i iute o privire și o strâmbătură surprinsă, apoi se duce să își ia premiul. Ceva se trezește la viață în ea și nu înțelege ce. Îi zvâcnesc palmele de atâta aplaudat și se bucură pentru el, zău că da. Pare un tip drăguț, dar în același timp nu îi place ideea că a obținut punctaj mai mare ca ea la concursul ăsta. Și habar nu are de ce contează așa de mult pentru ea, ce încearcă să dovedească, fiindcă e doar un concurs insignifiant și stupid și...

— ...iar titlul de Poliglot al anului, cu un incredibil punctaj de o sută șaiszeci și patru de puncte, adică la doar